

A Magyar Köztársaság nevében!

A Fejér Megyei Bíróság mint másodfokú bíróság a dr. Gyuri József ügyvéd (cím) által képviselt **felperes neve** (cím) lakos felperesnek - a dr. Ákos Elek ügyvéd (cím) által képviselt **alperes neve** (cím) alperes ellen munkaviszony megszüntetése miatt indított perében a **Székesfehérvári Munkaügyi Bíróság 5 .M. 906/2007/18.** sz. ítélete ellen a felperes által 20. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán az alulírott helyen és napon nyilvános tárgyaláson meghozta és kihirdette az alábbi

ítéletet:

Az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 15.000.- (tizenötezer) forint másodfokú perköltséget. A le nem rótt fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A felperes, aki 2005. január 18. óta volt az alperes (alapító) tagja, másod-ügyvezetője, egyben munkaszerződéssel is alkalmazott dolgozója (kereskedelmi ügyintézője), a keresetében 2007. december 1.-től kezdődően elmaradt munkabér címén havi 145.000.- forintot követelt az alperestől. Állította ugyanis, hogy az alperes a jelzett nap óta nem engedi dolgozni, ugyanakkor a munkaviszonya megszüntetése iránt sem intézkedett, így őt a kérdéses összeg (a szerződése szerinti személyi alapbér) állásidő-díj címén megilleti.

Az elsőfokú bíróság az alperes védekezését elfogadva a keresetet elutasította. Ítéletét azzal indokolta, hogy a felperes 2007. június 19.-én a cég másik tulajdonosával, illetve ügyvezetőjével - aki a munkáltatói jogokat is gyakorolta, s (nem melleleg) a felperes élettársa is volt - az élettársi vagyonszövetség megszüntetése tárgyában teljes körű, a közös cégügyekre, és a munkaviszony megszüntetésére is kiterjedő írásbeli megállapodást kötött, mely munkajogi szempontból 2007. november 30. napjára szóló rendes felmondásként volt értékelhető. Eszerint a felperes 2007. decembertől kezdődő bérkövetelése - munkaviszony hiányában - nem lehet alapos.

A felperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte, mert szerinte elmaradt az ügy meghatározó elemének feltárása. Ennek lényege az, hogy a volt élettársával, vagyis

az alperes másik ügyvezetőjével az élettársi vagyoni közösség megszüntetése tárgyában polgári perben áll (ügyszám), melynek döntő sarokpontja az említett megállapodás tévedés, illetve megtévesztés miatti érvénytelensége. Szerinte jelen munkaügyi vitában addig nem lehet (-ett volna) megalapozott és törvényes ítéletet hozni, amíg el nem válik, hogy a kérdéses megállapodás egyáltalán alkalmas volt-e megszüntetni a munkajogviszonyt, vagy sem.

Az alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés alaptalan.

A felperes mindvégig kettős: tagsági- és munkajogviszonyban állt az alperessel, amihez - voltaképp mindezek eredőjeként, illetve háttéréként - még egy harmadik jogviszony is csatlakozott, nevezetesen az alperes másik ügyvezetőjéhez, a munkáltatói jogkör gyakorlójához fűződő magánjogi-családi kapcsolat. E komplex, sok tekintetben átfedéssel bíró jogviszonynak vetett véget az élettársak ugyancsak komplex írásbeli megállapodása, melyben ennek megfelelően voltak cégjogi, privát vagyoni, és munkajogi elemek is. A munkaügyi perben viszont kizárólag a munkajogi tárgyú elemek voltak vizsgálandók, és e körben is annak lehetett jelentősége tulajdonítani, hogy a megállapodás munkajogi szempontból érvényes, illetve joghatályos volt-e vagy sem.

Munkajogi értelemben H.Á., a munkáltató törvényes képviselője, és a munkáltatói jogkör legitim gyakorlója - annak ellenére, vagy éppen azért, mert a felperes az ügyvezetői tisztségéről azonnali hatállyal lemondott - olyan egyoldalú kötelezettséget vállalt, hogy a munkaviszonyt 2007. november 30-ig fenntartja, és addig a felperes még megkapja a munkabérét. Ez a jognyilatkozat a sajátos megfogalmazása, negatív megközelítése ellenére - tartalma szerint - értelmezhető munkáltatói rendes felmondásként (Mt. 89.§.), bár ilyenként kétségkívül szabálytalan, mivel sem indokolást, sem jogorvoslati kiiktatást nem tartalmaz. Másfelől - mivel egy vegyes tartalmú okiratba foglalt, a felperes által is egyetértőleg aláírt megállapodásról van szó - a munkaszerződés jövőbeni felbontására vonatkozó közös akarat is kiolvasható belőle. (Mt. 87.§. (1) bek. a. pont).

Az viszont bizonyos, hogy akár egyoldalú intézkedés, akár kétoldalú megállapodás történt, a felek közötti munkaviszony 2007. november 30.-án megszűnt (jóllehet e tekintetben az alperes meglehetősen zavarosan, többféleképpen, önmagának is ellentmondva nyilatkozott). Ennek elhárítására a felperes keresetet nem indított, a megállapodást érvénytelenség címén a munkajogi szabályok (Mt. 7.§.) szerint meg nem támadta, csupán bérkövetelési igényt terjesztett elő, mintha a munkajogviszony az ominózus egyoldalú jognyilatkozat illetve megállapodás ellenére máig is érintetlenül fennállana, s mintha az alperes csupán a rendszeres, folyamatos foglalkoztatási és bérfizetési kötelezettségét (Mt. 102.§.) szegte volna meg.

Ha igaz is, hogy a felperes a polgári bíróság előtt párhuzamosan folyó vagyoni perben érvénytelenségre (is) hivatkozott, abból az érvénytelenség esetleges megállapítása ellenére sem következik, hogy a komplex megállapodás munkajogi tartalmú rendelkezéseit is érvénytelennek, vagy más okból jogellenesnek kellene tekinteni. Oly annyira nem, hogy a polgári bíróság a megállapodás munkajogi részével hatáskör hiányában nem is foglalkozhat. Munkajogi tárgyú intézkedés illetve megállapodás ellen külön lehetett, illetve kellett volna pert indítani a munkaügyi bíróság előtt, vagy legalább a bérköveteléssel kapcsolatos keresetet erre is ki kellett volna terjeszteni. Ezt a felperes elmulasztotta, ami egyedül az ő hibája volt, mivel - anyagi jogi kérdéstről lévén szó - az elsőfokú bíróságot e körben tájékoztatási kötelezettség nem terhelte.

Nem tévedett tehát az elsőfokú bíróság, amikor a felperes bérkövetelését az élő munkaviszony hiánya miatt utasította el, és nem hibázott perjogilag sem, mert a polgári per irreleváns eredményét nem volt köteles bevárni.

Megjegyzendő azonban, hogy a felperes bérkövetelése a munkaviszonya netáni fennállása esetén is alaptalan volna, mert többszöri elismerése szerint 2007. december 1. óta egyetlen napot sem dolgozott az alperesnél. Sőt, olyan perbeli nyilatkozatot is tett, miszerint ő maga döntött úgy - miután összeveszett az élettársával (s egyben főnökével) - hogy többé semmilyen címen és minőségben nem kíván az üzletben dolgozni. Azt pedig csak állította, de semmivel sem bizonyította, hogy az alperes akadályozó magatartása miatt nem volt lehetősége munkavégzésre, szeretett volna, de nem tudott dolgozni.

Mindezekre figyelemmel a megyei bíróság az elsőfokú ítéletet a Pp. 253.§. (2) bek. alkalmazásával helybenhagyta, és a másodfokon is vesztés felperest a Pp. 78.§. (1) bek. ill. 239. §. alapján ügyvédi költségben marasztalta. A per tárgyi költségmentessége folytán a le nem rótt fellebbezési illeték az állam terhén marad (6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdés és 13.

ékesfehérvár, 2009. május 27.

. Kozma Tamás. Varga Péter
Pál. Kaló Zsuzsanna
a tanács elnöke
előadó bíró

bíró

bíró